

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 82/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>I. APELACJA OSKARŹYCIELA PUBLICZNEGO</p> <p>1. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności i w konsekwencji kary łącznej w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności, wynikającej z przyznania zbyt dużej wagi do okoliczności łagodzących, w tym uznania za takie okoliczności kwestii nieznajdujących potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, przy niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności obciążających, zwłaszcza wyjątkowo</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wysokiej społecznej szkodliwości czynu, celów zapobiegawczych i wychowawczych względem oskarżonego, celów w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, co skutkowało wymierzeniem niewspółmiernie łagodnej kary pozbawienia wolności.

II. APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO

1. Błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę wydanego orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim zabójstwa pokrzywdzonej M. K., w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie pozwala na poczynienie takiego ustalenia

2. Naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności:

- art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w którym zaprzeczał on, aby chciał pozbawić życia pokrzywdzonej M. K.,

- art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań pokrzywdzonej M. K., w sytuacji gdy depozycje pokrzywdzonej zmieniały się w toku postępowania, w szczególności w odniesieniu do posługiwania się nożem przez oskarżonego, a także w zakresie dotyczącym następstw czynu oskarżonego.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny,

częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Przed przystąpieniem do omówienia zarzutów apelacyjnych należy wskazać, że D. Z. został oskarżony w niniejszej sprawie o to, że:</p> <ul style="list-style-type: none">- w dniu (...) roku w L., woj. (...) działając z zamiarem bezpośrednim usiłował pozbawić życia M. K. w ten sposób, że wtargnął do jej mieszkania i trzymając w ręku nóż oraz kierując pod jej adresem groźby pozbawienia życia, zadał jej nożem cios w okolice lewej skroni, po czym pchnął ją na grzejnik, a następnie kopał leżącą pokrzywdzoną po całym ciele i uderzył ją krzesłem, powodując u niej obrażenia ciała w postaci rany ciętej lewej okolicy skroniowej,	

krwiaka
śródmózgowego
w płacie
skroniowym
lewym, złamania
łuski lewej kości
skroniowej,
które naruszyły
czynności
narządów ciała
na okres powyżej
7 dni, lecz
zamierzonego
celu nie osiągnął
z uwagi na fakt,
iż po zadaniu
ciosu nóż wypadł
mu na podłogę
i złamał się, tj.
o przestępstwo z
art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 148 §
1 k.k. i art. 157
§ 1 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k. (I
czyn) oraz

- w okresie
od (...) roku
w L. woj.
(...) uporczywie
nękał M. K.
poprzez
wielokrotne
telefonowanie
na jej numer
telefonu i
przesyłanie jej
wiadomości
tekstowych o
treści
seksualnej,
wręczenie jej
pudełka ze
sperma, co w
sposób istotny
naruszało jej
prywatność, tj. o

czyn z art. 190a § 1 k.k. (II czyn).

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia (...) r. w sprawie (...) uznał oskarżonego D. Z.:

- za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. I – tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 9 lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku),

- za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. II – tj. przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 190a § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i

art. 86 § 1 k.k.
orzeczone wobec
oskarżonego
karę łączną 9
lat pozbawienia
wolności (pkt 3
wyroku). Nadto
wobec
oskarżonego
orzeczone:

- terapeutyczny
system
wykonywania
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności (pkt 4
wyroku),

- środek karny
w postaci zakazu
kontaktowania
się i zbliżania się
do
pokrzywdzonej
M. K. na
odległość nie
mniejszą niż 30
metrów przez
okres 10 lat (pkt
6 wyroku),

-
zadośćuczynienie
w kwocie 30.000
zł na rzecz
pokrzywdzonej
M. K. (pkt 7
wyroku).

Podkreślić
należy, że dalej
idącą jest
apelacja obrońcy
i to do
niej należało
się w pierwszej
kolejności
ustosunkować.
Obrońca
oskarżonego

zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części, tj. w zakresie dotyczącym przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a więc Sąd odwoławczy – zgodnie z art. 433 k.p.k. - rozpoznał niniejszą sprawę w granicach podniesionych zarzutów. Okoliczności przestępstwa z art. 190a § 1 k.k., wina oskarżonego w jego popełnieniu, jak i przyjęta jego kwalifikacja prawna, nie są w niniejszej sprawie kwestionowane, więc nie zachodzi potrzeba, by do tych kwestii szerzej się odnosić, tym bardziej, że Sąd odwoławczy nie znajduje również podstaw, by w treść tego orzeczenia zaingerować z urzędu, za wyjątkiem przywołania w podstawie prawnej tego czynu przepisu

art. 4 § 1 k.k., o
czym niżej w pkt
4.

II. APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO

Ad. 1 i 2

Zarzuty zawarte
w apelacji
obrońcy
oskarżonego, tj.
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych oraz
zarzut obrazy
przepisów
postępowania
„w szczególności
art. 7 k.p.k.”
są ściśle ze
sobą powiązane
dlatego Sąd
Apelacyjny
ustosunkuje się
do nich łącznie.

Apelujący
obrońca zarzucił
zaskarżonemu
wyrokowi błąd
w ustaleniach
faktycznych,
mający wynikać
z przekroczenia
granic
swobodnej
oceny dowodów,
a sprowadzający
się do
stwierdzenia, że
dowody zebrane
w niniejszej
sprawie
pozwalają na
dokonanie
ustaleń
faktycznych co
do zamiaru

działania
oskarżonego w
celu
pozbawienia
życia
pokrzywdzonej.

Kluczowym
zagadnieniem
rzutującym na
kwalifikację
prawną czynu
oskarżonego, a
tym samym i
wymiar
orzeczonej
wobec niego
kary, było
ustalenie, z
jakim zamiarem
działał
oskarżony. W
ocenie
apelującego
obrońcy,
oskarżony nie
działał z
zamiarem
zabójstwa
pokrzywdzonej
(ani
bezpośrednim
ani
ewentualnym), a
jego czyn
wypełniał
znamiona
przestępstwa z
art. 157 § 1
k.k. Zauważyć
przy tym należy,
że skarżący nie
neguje samych
ustaleń
faktycznych
dokonanych
przez Sąd I
instancji
odnośnie
przebiegu

inkryminowanego zdarzenia, które to ustalenia zostały przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Należy przypomnieć, że zarzut błędu „dowolności” odnośnie ustaleń co do zamiaru oskarżonego, jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału

dowodowego, a nie tylko poprzestania na własnej, odmiennej ocenie tego materiału (vide: wyrok SN z 20 lutego 1975 r., II K 355/74, OSNPG 9/1975, poz. 84, wyrok SN z 22 stycznia 1975 r., I Kr 197/74, LEX nr 18956). Chodzi między innymi o pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenia się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (vide: wyrok SA we Wrocławiu z 19 kwietnia 2012 r., II AKa 85/12, LEX nr 1162856). Przekonanie zaś sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie

głównej
całości
istotnych
okoliczności
sprawy (art. 410
k.p.k.) w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dociekania
prawdy (art. 2 §
2 k.p.k.),

- stanowi wynik
rozważania
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,

c) jest
wyczerpująco i
logicznie - z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego -
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
wyrok SN z dnia
16 grudnia 1974
r., Rw 618/74,
OSNKW 1975 r.,
z. 3-4, poz. 47).

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego
skarżący
obrońca nie
podważył
skutecznie
dokonanej przez
Sąd meriti oceny
dowodów, nie
wykazując, by
była ona
dowolna.

Wywód obrońcy
sprowadza się
w istocie do
podważenia
wiarygodności
zeznań
pokrzywdzonej
poprzez
wykazanie, że
występują w
nich przytoczone
przez niego
nieścisłości i
różnice co do
ilości zadanych
przez
oskarżonego
ciosów, a także
co do skutków
przestępczego
zachowania
oskarżonego.
Przypomnieć
zatem należy, że
pokrzywdzona
musiała opisać
zdarzenie nagłe,
które
kompletnie ją
zaskoczyło i
zmusiło do
natychmiastowej
obrony. Nie
sposób zatem
oczekiwać,
uwzględniając
również upływ
czasu, relacji
zawierającej
wszelkie
szczegóły.
Obrońca zdaje
się przy tym
nie dostrzegać,
że nieścisłości
te nie stanęły
na przeszkodzie
w ustaleniu
tego fragmentu
zdarzenia –

zgodnie zresztą z jego wywodami przedstawionymi w apelacji – o jednorazowym uderzeniu nożem pokrzywdzonej. Nie ulega wątpliwości, że różnice te z uwagi na dynamiczny przebieg zdarzenia, a także towarzyszący pokrzywdzonej strach i zaskoczenie, były wręcz nieuniknione, co jednak nie deprecjonuje tych depozycji procesowych jako wiarygodnych. Zauważyć bowiem należy, że pokrzywdzona konsekwentnie przedstawiała taką samą wersję wydarzeń co do kluczowych jej elementów (k. 7-9 – odpis na k. 181, k. 128-129, 756-759), a czego nie sposób powiedzieć o wyjaśnieniach oskarżonego, zmieniających się na poszczególnych etapach postępowania.

W toku śledztwa oskarżony wyjaśnił, że wchodząc do mieszkania pokrzywdzonej nie miał przy sobie noża i prawdopodobnie wziął nóż leżący na blacie w kuchni. Oskarżony nie pamiętał czy zadał pokrzywdzonej cios, ale wyjaśnił, że poszarпали się wraz z pokrzywdzoną (pokrzywdzona go odepchnęła), następnie M. K. przewróciła się i uderzyła w grzejnik, a gdy leżała na podłodze oskarżony kopnął ją 2-3 razy (k. 67-70, 73). W trakcie rozprawy oskarżony wyjaśnił zaś, że zabrał nóż ze swojego mieszkania, jednak na miejscu wypuścił go z ręki i następnie po jego upadku, gdy ostrze oddzieliło się od rękojeści, podniósł rękojeść i uderzył

pokrzywdzoną w
głowę,
zastrzegając, że
uczynił to „z
małą siłą”.
Następnie
popchnął ją
„delikatnie”, w
wyniku czego
pokrzywdzona
się przewróciła i
znalazła się w
pozycji siedzącej
na podłodze.
Następnie
oskarżony miał
podnieść
krzesło, chcąc
nastraszyć
pokrzywdzoną,
ale rozbił je o
podłogę.
Oskarżony
podkreślił
również, że
dotykał
pokrzywdzoną
nogą 2-3 razy,
ale nie było
to kopanie (k.
746-748).
Obrońca
podważając
wiarygodność
zeznań
pokrzywdzonej
poprzez
odniesienie jej
wersji wydarzeń
do wniosków
opinii biegłej lek.
S. P., zdaje się
nie dostrzegać,
że wnioski tej
opinii
potwierdzają
podnoszony
przez
pokrzywdzoną
kluczowy

element
dotyczący
doznania
obrażeń głowy
powstałych w
wyniku użycia
narzędzia
ostrego,
ostrokończystego,
w mechanizmie
czynnym ze
znaczną siłą,
całkowicie
przecząc
natomiast
wyjaśnieniom
oskarżonego.
Biegła
kategorycznie
zaprzeczyła, by
istniała
możliwość
spowodowania
obrażeń jakich
doznała
pokrzywdzona
plastikową
rękojeścią noża,
bez metalowego
ostrza. W ocenie
biegłej musiało
to być bowiem
narzędzie ostre
i twarde, jakim
jest nóż z
ostrzem (k. 338,
810-811),
podczas gdy
oskarżony
podnosił, że
uderzył
pokrzywdzoną
rękojeścią i to
z małą siłą.
Szeroko
akcentowana
przez obrońcę
okoliczność, że
oskarżony zadał
jeden cios

nożem, a nie kilka, została zresztą trafnie ustalona przez Sąd meriti. Obrońca winien jednak pamiętać, że to nie tylko ilość ciosów przesądza o skutkach zachowania, wszak nawet jeden może okazać się śmiertelny (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie II AKa 86/17, LEX nr 2660544). Nie sposób zatem podzielić stanowiska apelującego jakoby dowód z wyjaśnień oskarżonego w zakresie negowania działania z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonej zawierał wiarygodne informacje, skoro nie wytrzymał on konfrontacji z innymi dowodami, w szczególności opinią biegłej z dziedziny medycyny

sądowej S. P.
i zeznaniami
pokrzywdzonej.
Na zakończenie
rozważań w tym
zakresie należy
podnieść, iż
ze zdziwieniem
Sąd Apelacyjny
przyjmuje
konstatację
apelującego,
według którego
obecność
pokrzywdzonej
„na dyskotecce
G. w Z.
około 2 tygodnie
po zdarzeniu”
podważa
wiarygodność jej
zeznań. Nie
można bowiem
czynić zarzutów
wobec
pokrzywdzonej,
chcącej wrócić
do normalnej
aktywności
życiowej i tylko
z tego tytułu
podważać wpływ
przestępczego
zdarzenia na jej
stan zdrowia.
Analogicznie
należało ocenić
dywagacje
obrońcy
odnoszące się do
zeznań partnera
pokrzywdzonej,
które budzą
tym większe
zdziwienie, gdy
uwzględni się
fakt, że w
realiach
niniejszej
sprawy nie jest

negowany
zamiar nagły
oskarżonego,
który powstał
pod wpływem
agresywnego
zachowania
partnera
pokrzywdzonej.

Przechodząc do
rekonstrukcji
strony
podmiotowej
czynu
oskarżonego, a
więc dokonania
ustaleń w
zakresie zamiaru
z jakim działał,
należy
przypomnieć, że
w realiach
niniejszej
sprawy
bezspornym
pozostaje
posłużenie się
przez
oskarżonego
nożem o
długości
kilkunastu
centymetrów,
który właśnie
z uwagi na
swoje cechy,
zdalny był do
spowodowania
nie tylko
obrażeń ciała,
ale i
doprowadzenia
do zgonu
pokrzywdzonej
w przypadku
zadania ciosów
w newralgiczne
dla życia
ludzkiego

organy. Choć w orzecznictwie wykształciły się dwie linie orzecznicze dotyczące zagadnienia czy samo użycie niebezpiecznego narzędzia, a nawet zadanie ciosów czy uderzeń w ważne dla życia i zdrowia części ciała może przesądzić o zamiarze ewentualnym zabójstwa sprawy (judykaty aprobujący ww. tezę: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 października 2018 r., II AKA 258/18, LEX nr 2586675, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2011 r., II AKA 70/11, LEX nr 1102645, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 marca 2010 r., II AKA 19/10, LEX nr 1102645, judykaty negujące tą tezę: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2018 r., II

KK 104/18, LEX
nr 2586256,
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z dnia
10 października
2018 r., II
AKa 113/18, LEX
nr 2668134,
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
P. z dnia
5 października
2017 r., II
AKa 123/17, LEX
nr 2593661),
to jednak Sąd
Apelacyjny
rozpoznający
sprawę w
niniejszej
składzie –
podobnie jak
Sąd meriti -
podziela drugie
stanowisko
uznając, że ani
zadanie ciosu w
miejsce dla życia
niebezpieczne,
ani nawet użycie
narzędzia
mogącego
spowodować
śmierć
człowieka, nie
przesądza
automatycznie o
tym, że sprawca
działał w
zamiarze zabicia
człowieka,
choćby
ewentualnym.
Dla wykazania
wypełnienia
podmiotowej
strony zbrodni
zabójstwa tak w
postaci zamiaru

bezpośredniego,
jak i
ewentualnego
nie jest
wystarczające
wskazanie na
sposób
działania, w
tym takie jego
elementy jak
rodzaj użytego
narzędzia, siła
ciosu czy
skierowanie
agresywnych
działań
przeciwko
ośrodkom
ważnym dla
życia
pokrzywdzonego.
Są to
niewątpliwie
bardzo istotne
elementy, które
jednakże nie
mogą
automatycznie
przesądzić
zarówno o
spełnieniu
strony
podmiotowej
zbrodni
zabójstwa, jak
i zdecydować
o przypisanej
sprawcy postaci
zamiaru.
Zazwyczaj
niezbędna jest
nadto analiza
motywacji
sprawcy,
stosunków
pomiędzy
sprawcą a
pokrzywdzonym
w czasie
poprzedzającym

agresywne
działania
sprawcy, tła
zajścia itp. (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 4 stycznia
2006 r., sygn.
III KK 123/05,
LEX nr 172208).
Tymczasem
apelujący
obrońca,
próbując
przeforsować
odmienną ocenę
zachowania
oskarżonego,
oparł swoje
stanowisko na
fragmentarycznych
elementach, tj.
relacji
oskarżonego z
pokrzywdzoną,
niezadaniu
kolejnych
ciosów po
złamaniu noża,
uprzedniej
niekaralności
oskarżonego,
braku
agresywnych
zachowań i jego
istotnych
problemach
zdrowotnych,
nie dostrzegając,
że ustalenia
zamiaru
zabójstwa winny
wynikać z
analizy
całości kształtu
przedmiotowych
i podmiotowych
okoliczności
zdarzenia
przestępnego, a

także i jego
tła, zachowania
się sprawcy
przed i po
jego zaistnieniu
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 4 grudnia
2018 r., II KK
104/18, LEX nr
2586256).

Przenosząc
powyższe
rozważania na
grunt niniejszej
sprawy należy
wskazać, że
oskarżony zadał
pokrzywdzonej
cios
kilkunastocentymetrowym
nożem w
newralgiczne dla
życia ludzkiego
okolice ciała, w
wyniku czego
doznała ona
rany kłutej w
lewej okolicy
skroniowej ze
złamaniem łuski
kości skroniowej
i krwiakiem
śródmózgowym
płata
skroniowego
lewego i
prawdopodobnie
wyłącznie na
skutek
przypadku
(złamania się
noża)
pokrzywdzona
przeżyła atak
oskarżonego, a
skutki na jej ciele
ograniczyły się

do naruszenia czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia na okres trwający dłużej niż 7 dni. Przedmiotowe zdarzenie, tak jak większość tego rodzaju przebiegało dynamicznie, przy czym zgodnie z ustalonym stanem faktycznym przez Sąd Okręgowy, oskarżony po złamaniu się noża nie zaniechał swojego agresywnego zachowania, kontynuując atak. Oskarżony popchnął pokrzywdzoną, która upadła na podłogę i uderzyła głową o kaloryfer. Oskarżony zaczął ją kopać, a pokrzywdzona zasłaniała się rękami. Następnie oskarżony wziął drewniane krzesło, uderzył nim pokrzywdzoną w okolice tułowia, po czym rzucił je na podłogę i uciekł.

Oskarżony kontynuował zatem atak nawet po skutecznym zadaniu jednego ciosu w głowę i to ciosu zadanego ze znaczną siłą, który przebił kość czaszki i spowodował oderwanie ostrza noża od jego rękojeści, w sytuacji gdy pokrzywdzona znajdowała się w pozycji leżącej, a więc w niewątpliwie słabszej pozycji aniżeli stojący nad nią oskarżony, kopiąc pokrzywdzoną i rzucając w nią krzesłem. Ta zaś determinacja i konsekwencja oskarżonego świadczy jednoznacznie, że oskarżony nie miał jedynie na celu „pobicia pokrzywdzonej”, jak podnosi apelujący, lecz jego działanie było konsekwencją realizacji bezpośredniego zamiaru pozbawienia jej życia. W tych zaś okolicznościach sam fakt, że

oskarżony nie kontynuował ataku za pomocą innych noży znajdujących się w kuchni pokrzywdzonej, nie oznacza, jak domaga się tego apelujący, by oskarżony zadając jeden cios nożem nie chciał nastąpienia skutku w postaci śmierci pokrzywdzonej. Nie można przy tym pominąć, że oskarżony wtargnął do mieszkania pokrzywdzonej wypowiadając słowa „zabije cię”, co – biorąc pod uwagę następcze zachowanie oskarżonego wskazane powyżej - również potwierdza zdaniem Sądu Apelacyjnego, że zamiar działania oskarżonego był taki jak go werbalizował. Również zachowanie oskarżonego po dokonanych ataku stanowi kolejną okoliczność świadczącą o zamiarze

zabójstwa.
Wiedząc bowiem
o ugodzeniu
nożem – i
to ze znaczną
siłą - oskarżony
nie tylko nie
podjął żadnych
czynności w
celu udzielenie
jej pomocy czy
wezwania
odpowiednich
służb
ratunkowych,
ale uciekł z
mieszkania.
Pokrzywdzona
zaś musiała
szukać pomocy
u sąsiadów. Tym
samym sam
fakt poproszenia
świadka O. K.
o sprawdzenie,
co się stało
z pokrzywdzoną
nie mógł mieć w
realiach
niniejszej
sprawy
większego
znaczenia przy
ustalaniu
zamiaru
oskarżonego.
Nie negując
braku
uprzedniej
karalności
oskarżonego, nie
sposób
jednocześnie
nadać tego
rodzaju
okoliczności
przymiotu
mającej
znaczenie dla
ustalenia

zamiaru
zabójstwa, skoro
- jak słusznie
wskazał Sąd
Apelacyjny w K. -
praktyka sądowa
zna przypadki,
kiedy osoby
niekarane, o
nieposzlakowanej
opinii,
prawidłowo
funkcjonujące w
społeczeństwie,
dopuszczają się
- z uwagi na
splot różnych
okoliczności,
zazwyczaj
związanych z
życiem
osobistym czy
rodzinnym -
najpoważniejszego
przestępstwa, a
to zabójstwa
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
16 lutego 2017 r.
w sprawie II AKa
251/16, LEX nr
2357475 - wyrok
z dnia 16 lutego
2017 r.). To
zaś, że oskarżony
wcześniej nie
przejawiał
agresywnego
zachowania nie
wyklucza
zamiaru
bezpośredniego
pozbawienia
życia
pokrzywdzonej.
Wbrew
twierdzeniom
apelującego

obrońcy, to że działanie oskarżonego nie było wcześniej zaplanowane, a było działaniem nagłym i impulsywnym, stanowiącym reakcję na agresywne zachowanie partnera pokrzywdzonej, nie wyklucza w żadnym razie, biorąc po uwagę przytoczone powyżej okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, że działał on w zamiarze zabójstwa, zwłaszcza gdy uwzględni się charakter ich relacji. Odnosząc się bowiem do akcentowanego przez apelującego uczucia, jakim oskarżony darzył pokrzywdzoną, które w ocenie obrońcy wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu zamiaru zabójstwa, należy zwrócić uwagę na wnioski sformułowane w opinii sędowo-

psychiatrycznej
oskarżonego, w
której wskazano,
że rodzaj relacji
z pokrzywdzoną
wzbudzał w
oskarżonym
ciągłą frustrację
i poczucie braku
spełnienia.

Kumulował on w
sobie negatywne
emocje i
frustracje
związane z
relacją z
pokrzywdzoną.
Ostatecznie
kiedy został
zaatakowany
przez partnera
pokrzywdzonej
doszło do
dekompensacji
zachowania i
badany w sposób
impulsywny,
gwałtowny
wyraził swoją
złość i
rozczerowanie
wobec
pokrzywdzonej
poprzez napaść
(k. 444).

Ustosunkowując
się natomiast
do argumentacji
dotyczącej
negowania przez
D. Z. zamiaru
zabójstwa,
należy
podkreślić, że to
nie subiektywne
przekonanie
oskarżonego,
lecz okoliczności
o charakterze

obiektywnym
przesądzają o
tym, czy w
danym stanie
faktycznym
wystąpiły
znamiona
zamiaru
zabójstwa (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
P. z dnia 21
stycznia 2022 r.
w sprawie II AKA
225/21, LEX nr
3330080). O
zamiarze
zabójstwa, w
sytuacji gdy
sprawca
zaprzecza chęci
lub godzeniu
się na śmierć
ofiary, należy
wnioskować z
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
czynu. Chodzi tu
w szczególności
o pobudki i
motywy
działania
sprawcy, jego
stosunek do
pokrzywdzonego
przed
popelnieniem
przestępstwa,
jego właściwości
osobiste i
dotychczasowy
tryb życia,
sposób
działania, a
zwłaszcza rodzaj
użytego
narzędzia, ilość
i siła zadanych
ciosów,

umieszczenie i
charakter
spowodowanych
obrażeń,
kierunek i
głębokość ran
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu z
dnia 6
października
2016 r. w
sprawie II AKa
237/16, LEX nr
2152844). Na
zamiar
zabójstwa
oskarżonego w
realiach
niniejszej
sprawy wskazują
– nie jego
werbalne
deklaracje –
ale przytoczone
wyżej
okoliczności,
takie jak
przebieg
zdarzenia, w tym
rodzaj użytego
narzędzia, siła
ciosu i miejsce
w jaki został
skierowany czy
słowa jakie
wówczas
oskarżony
wypowiedział.
Nie można przy
tym pominąć,
że oskarżony
nie przedstawił
jednej wersji
wydarzeń, ale
dwie, w
znacznym
stopniu
rozbieżne, w

dodatku
nieprzekonujące,
w szczególności
sprzeczne z
innymi
dowodami, w
tym opinią
biegłej S. P.
i zeznaniami
pokrzywdzonej.
Jak już
wskazano
powyżej, Sąd
meriti zasadnie
odmówił wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego w
zakresie w jakim
nie przyznał się
do usiłowania
zabójstwa
pokrzywdzonej.
Wyjaśnienia
oskarżonego
stanowią
wyłącznie jego
linię obrony,
obliczoną na
umniejszenie
grożącej mu
odpowiedzialności
karnej.

Obrońca,
próbując
przeforsować
odmienną ocenę
zamiaru
oskarżonego
odwołał się
również
lakonicznie do
„istotnych
problemów
zdrowotnych”,
nie przytaczając
żadnej
argumentacji na
poparcie
swojego

stanowiska.
Należy zatem przypomnieć, że u oskarżonego rozpoznano zaburzenia osobowości z cechami osobowości niedojrzalej, zastrzegając jednak, że zaburzenia te nie są chorobą psychiczną w znaczeniu psychozy i nie skutkują deprawacją dyspozycji poczytalności oskarżonego w trakcie zarzucanych mu czynów. W ocenie biegłych oskarżony jako jednostka obdarzona wystarczającym potencjałem intelektualnym znał i poprawnie interpretował podstawowe normy moralne i zasady współżycia społecznego, mógł wiedzieć, że zarzucane mu czyny są niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa i, jako takie, podlegają karze.

Przytoczone
powyżej
okoliczności
świadczą o
prawidłowości
przyjęcia przez
Sąd I instancji
działania
oskarżonego z
zamiarem
zabójstwa, a nie
tylko z zamiarem
spowodowania
obrażeń ciała w
rozumieniu art.
157 § 1 k.k.,
jak domagał się
tego apelujący.
Zarzuty
apelacyjne
obrońcy
stanowiły zatem
wyłącznie
polemikę z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu I instancji,
co świadczy o
ich całkowitej
bezzasadności.

I. APELACJA PROKURATORA

Ad. 1

Za zasadną
natomiast
należało uznać
apelację
prokuratora
dotyczącą kary
za przestępstwo
usiłowania
zabójstwa i w
konsekwencji
kary łącznej
pozbawienia
wolności
albowiem ta

orzeczona wobec
oskarżonego
kara jawi się
jako rażąco
niewspółmiernie
łagodna. W
orzecznictwie
trafnie
podkreśla się,
że zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, można
zasadnie
podnosić
wówczas, gdy
kara, jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popęlnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, innymi
słowy - gdy
w społecznym
odczuciu jest
karą
niesprawiedliwą
(vide: wyrok SN
z dnia 11
kwietnia 1985 r.,
V KRN 178/85,
OSNKW 1985,
nr 7-8, poz. 60).
Nie chodzi przy
tym o każdą
ewentualną
różnicę co do
jej wymiaru, ale
o różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można

byłoby - również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa - "rażąco"
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować
(vide: wyrok SN
z dnia 2 lutego
1995 r., II KRN
198/94, LEX nr
20739).

Na wstępie
należy
przypomnieć, że
w przypadku
zbrodni
zabójstwa (art.
148 § 1
k.k.) ustawa
przewiduje
zagrożenie karą
pozbawienia
wolności na czas
nie krótszy od
8 lat (do lat
15 - art. 37
k.k.), karą 25
lat pozbawienia
wolności albo
karą
dożywotniego
pozbawienia
wolności.

Rację ma zatem
oskarżyciel
publiczny
podnosząc, że
Sąd Okręgowy w
realiach
niniejszej
sprawy nadał
okolicznościom
łagodzącym

nadmierne
znaczenie, nie
doceniając w
należytych
stopniu
okoliczności
obciążających, i
wymierzył karę
w niewielkim
stopniu
przekraczającą
próg
ustawowego
minimum,
mimo
wyjątkowo
wysokiej
społecznej
szkodliwości
czynu
oskarżonego.
Wprawdzie
oskarżony, jak
słusznie przyjęto
na jego korzyść,
nie planował
swojego
przestępczego
zachowania i
dopuścił się go
w sposób nagły,
to jednak w
okolicznościach
samego
zdarzenia, kiedy
to oskarżony
na oczach 5-
letniego dziecka
pokrzywdzonej
dopuścił się
tak karygodnego
czynu,
nacechowanego
agresją i
wyjątkową
brutalnością,
należało uznać,
że orzeczona
kara 9 lat
pozbawienia

wolności, jest karą rażąco łagodną. Rację ma również apelujący podnosząc przyznanie nadmiernego znaczenia zmiennej postawie procesowej oskarżonego. Nie sposób bowiem uznać, by w istotny sposób przyczynił się on do ustalenia stanu faktycznego, skoro zmieniał swoje wyjaśnienia w zależności od etapu postępowania. Dla wymiaru kary niewątpliwie istotny był natomiast zamiar, z jakim oskarżony działał, tj. zamiar bezpośredni, który słusznie został zaliczony do okoliczności obciążających. Nie można przy tym pominąć uprzedniego stylu życia oskarżonego, u którego biegli psychiatrzy rozpoznali uzależnienie

mieszane od (...) i amfetaminy. Oskarżony przed zatrzymaniem nie pracował i pozostawał na utrzymaniu matki. Rację ma również prokurator wskazując, że sąd nie nadał właściwej wagi okoliczności obciążającej jaką stanowi bezkrytyczny stosunek oskarżonego do popełnionego przestępstwa, o czym dobitnie świadczą wypowiedziane przez niego słowa po zatrzymaniu. Odnosząc się natomiast do formy stadialnej przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. należy wskazać, że usiłowanie wykazuje niższy od dokonania stopień społecznej szkodliwości czynu, dlatego też należało uwzględnić to jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary. Mimo to, przytoczonych przez prokuratora okoliczności nie

równoważą
okoliczności
łagodzące, a
kara zbliżona do
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia nie
oddaje ładunku
społecznej
szkodliwości
czynu. Mając
powyższe na
uwadze, Sąd
Apelacyjny
zmienił
zaskarżony
wyrok i karę za I
czyn podwyższył
do 12 lat, a nie 15
lat pozbawienia
wolności, jak
domagał się
tego prokurator,
uznając tę karę
w świetle
przesłanek z art.
53 k.k. za
w pełni
sprawiedliwą.
Tak samo za w
pełni
sprawiedliwe
należało uznać
wymierzenie
oskarżonemu
kary łącznej
pozbawienia
wolności w
wymiarze 12 lat
a więc przy
zastosowaniu
zasady pełnej
absorpcji, która
to zasada
znalazła wyraz w
treści
zaskarżonego
wyroku i nie
została
podważona

przez apelującego prokuratora.		
Wniosek		
<p>I. APELACJA OSKARŹYCIELA PUBLICZNEGO:</p> <p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 wyroku poprzez orzeczenie wobec D. Z. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 15 lat pozbawienia wolności i kary łącznej w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności.</p> <p>II. APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO:</p> <p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia w części obejmującej czyn I opisany w akcie oskarżenia poprzez wyeliminowanie z jego opisu, iż oskarżony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonej i w konsekwencji zmianę jego prawnej kwalifikacji poprzez przyjęcie, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k., wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary jednostkowej za czyn I opisany w akcie oskarżenia i wskutek tego złagodzenie kary łącznej, obniżenie przyznanego pokrzywdzonej zadośćuczynienia.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>APELACJA OSKARŻYCIELA PUBLICZNEGO</p> <p>Ad. 1. wniosek okazał się częściowo uzasadniony, co wykazano wyżej przy</p>	

ustosunkowaniu się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary zawartego w apelacji.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO**

Ad. 1. Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z przyczyn podanych przy ustosunkowaniu się do obu zarzutów apelacji. W realiach niniejszej sprawy nie ma żadnych podstaw do dokonania odmiennych ustaleń faktycznych w zakresie zamiaru oskarżonego, a w konsekwencji nie ma podstaw do przyjęcia odmiennej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, a tym samym i do wymierzenia kary łagodniejszej oraz obniżenia przyznanego pokrzywdzonej zadośćuczynienia.

4.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Konieczność poprawienia kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu przestępstw oraz podstaw prawnych wymierzonych kar jednostkowych i kary łącznej oraz orzeczonych w punktach 6 i 7 wyroku środków.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Sąd Apelacyjny za podstawę kwalifikacji prawnych obu przestępstw przypisanych oskarżonemu i za podstawy prawne orzeczonych kar oraz środków przyjął przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia tych przestępstw, uzupełniając te podstawy prawne o przepis

art. 4 § 1 k.k.
i uzupełniając
przepis art. 85
k.k. o paragraf 2.

Przyjęcie
przepisu art. 4 §
1 k.k. w każdym
z przypadków
skazania, przy
zastosowaniu
przepisów
Kodeksu
karnego w
brzmieniu
obowiązującym
w czasie
obowiązywania
ich przed zmianą
z dniem 24
czerwca 2020 r.
był
podyktowany
wejściem w
życie z tym
dniem mniej
korzystnych dla
oskarżonego
uregulowań
określonych w
art. 86 § 1 k.k.
ustawą z dnia 19
czerwca 2020 r.
o dopłatach do
oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami (...)19
oraz o
uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w
związku z
wystąpieniem
(...)19 (Dz.U.
poz. 1086 – art.

38 pkt 2 i pkt 3,
art. 103 ustawy).

Ustawa
zmieniająca
wprowadziła
bowiem w
przepisie art. 86
§ 1 k.k. zasadę
wymierzenia
kary łącznej w
granicy powyżej
najwyższej z kar
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa do
ich sumy, gdy
tymczasem
przed tą zmianą
można było
orzec już karę
łączną w
granicach od
najwyższej z kar
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa do
ich sumy. To zaś
w realiach tej
sprawy oznacza,
mając na uwadze
konieczność
orzeczenia
wobec
oskarżonego
kary łącznej, iż
ustawa
poprzednio
obowiązująca
była dla
oskarżonego
względniejsza od
tej, jaka
obowiązuje w
chwili orzekania
a tym samym,
w świetle art.
455 k.p.k. zasła
konieczność
dokonania

wskazanych zmian w zakresie przyjętych kwalifikacji prawnych czynów, jak i w konsekwencji podstaw prawnych orzeczonych kar i środków. Dodanie paragrafu 2 (w brzmieniu obowiązującym przed wskazaną datą) w art. 85 k.k. ma podkreślić stosowanie regulacji prawnej obowiązującej przed wskazaną wyżej nowelizacją. Dodatkowo wspomnieć należy, iż przepis art. 190a § 1 k.k. w chwili orzekania przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, gdy tymczasem przed zmianą w tym zakresie z dniem 31.03.2020 r. (ustawą z dnia 31.03.2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem

i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. z 2020 r., poz. 568 w art. 13 pkt 2) przepis ten przewidywał zagrożenie karą pozbawienia wolności do lat 3. Ta okoliczność więc także nakazywała przyjąć uprzednie obowiązywanie ustawy jako względniejsze dla oskarżonego i zastosowanie art. 4 § 1 k.k.

5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

Wyrok Sądu
Okręgowego w

<p>P. z dnia (...) r., sygn. akt (...), z wyłączeniem orzeczenia o karach.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku co do przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zostały przytoczone przy omówieniu zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego i zbędnym byłoby powtarzanie tej samej argumentacji w tym miejscu.</p> <p>Wyrok Sądu I instancji w zakresie przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. i rozstrzygnięć zawartych w punktach 4-10, nie został zaskarżony, tym samym Sąd odwoławczy, związany zakresem zaskarżenia,</p>	

<p>utrzymał go w mocy, tym bardziej, iż brak było podstaw do ingerencji w treść tych orzeczeń z urzędu, za wyjątkiem przywołania w podstawach prawnych tych rozstrzygnięć przepisu art. 4 § 1 k.k., o czym wspomniano wyżej w pkt 4.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>1. uzupełnił kwalifikację prawną czynów i podstawy wymiaru kar oraz orzeczonych środków o art. 4 § 1 k.k. i przyjął brzmienie ustawy obowiązującej w chwili czynu jako względniejszego dla oskarżonego,</p>		

<p>2. podwyższył wymiar orzeczonej w punkcie 1 wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności do lat 12 lat,</p> <p>3. uchylił orzeczoną w pkt 3 karę łączną i w jej miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 12 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zmiana wyroku jest wynikiem uwzględnienia zarzutu podniesionego w apelacji oskarżyciela publicznego. Szerzej w tym zakresie Sąd odwoławczy wypowiedział się wyżej, ustosunkowując się do tego zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Zmiana w zakresie kary jednostkowej wymagała korekty także orzeczenia o karze łącznej</p>	

<p>z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.</p> <p>Powody uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynów i podstawy wymiaru kar oraz orzeczonych środków o art. 4 § 1 k.k. i przyjęcie brzmienia ustawy obowiązującego w chwili czynu jako względniejszego dla oskarżonego wskazano już wyżej w pkt 4.</p>			
<p>0.15.3. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>0.15.3.1. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i></p>			
<p>1.1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	przewodu całości	w		
	Nie dotyczy			
Zwiężle powodach uchylenia	o			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania		# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Nie dotyczy			
Zwiężle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze			
4.1.	Nie dotyczy		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
Nie dotyczy				
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia				

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	Z uwagi na występowanie przed Sądem Apelacyjnym obrońcy oskarżonego, działającego z urzędu i złożenie przez niego wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej w żadnej części pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu w postępowaniu apelacyjnym, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2022 r., poz. 1184) w zw. z § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5	

rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (t.j.
Dz.U. z 2019
roku, poz. 18) w
wysokości opłaty
określonej w §
17 ust. 2 pkt
5, powiększonej
o stawkę 23%
VAT a więc
łącznie kwoty
738,00 zł brutto
oraz dodatkowo
kwoty 209,16 zł
tytułem
uzasadnionych
wydatków
wskazanych
przez obrońcę.

Mając na
uwadze
konieczność
odbycia przez
oskarżonego
długoterminowej
kary
pozbawienia
wolności, a także
fakt, iż
oskarżony nie
posiada żadnego
majątku,
zwolniono
oskarżonego od
zapłaty na rzecz

Skarbu Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze oraz
od opłaty za
obie instancje na
podstawie art.
624 § 1 k.p.k.
oraz art. 17
ust. 1 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.).

7. **PODPIS**

I. P. H. K. M. K.